

წესდებოდა

№ 64

კვირა, 5 სექტემბერი, 1926 წ.

№ 64

ბარბაროზი:—აი, თაიგული, რომელსაც არც ერთი შეყვარებული ხელს არ ეღებს გარდა... პროკურატურისა!

კანონმაც მილაზტა

საქართველო
საზოგადოებრივი

ცალა, როცა სოფელში გვიარა და კრუს ფეხებს განა, კარ-
გად მაკონდა ჩემი ცოლის საყვარელი?
— კახია, შენ არ იცი, რა ბაგა-ვა-წაღებია სოფელში
ცხოვრება, რომ გამოიღო, მანვე საყვარელის მიხედვით.

სოფელში ცხოვრება კარგა ხანია არ მიყვით, პატარაობიდანვე
ქალის ავადობა დადიარდა და სოფელი მიუწეული მქონდა.

ბოლოს შემიყვანა ენმაკო თავში და მაქვენი სოფლისკენ პა-
რი. სოფელში მაქვს კარგი თუ არა დედაბრძენი, ერთმანეთს დუ-
წყებს ცოლიანი მაქვსკლიბაში. ვინ იცის, რაძღენ რამებებს არ მიპირ-
დებან:

— შიოთი, უფლო, ღამისა ფუნორთუმა გოგო, კარგე მოყვრები
და რაიციტი
მოსუტყებელი ღმერთიც არაა, და შეც შემაძღინებს. ეფროსი-
ნე, რომელიც მე მომახოვებს, არ თუო ურიტო ქალ—მაღალი,
წერწყტა და ამასთან ერთად კარში ნავალი, გამოსიღლი, განეთო-
რებულა და თითქმის გაქალაქებული თუო.

— შეგაბეროს, შვილო, ღმერთმა კარმანეთს მზე და მთვა-
რისებელი—დაგოლოცა ჩემმა შუბამგანმა დღისმან—მაგისთანა
არც ქალი გასოვდელია ჩემმა და არც ვაჟი დაქორწინებულია.
მისაყვ ქების და, ხანამ ათამენითანი არ იჯობა, არ მო-
ხატულბობა.

— შეგლო, ქალი ხახში უნდა დატოო, თჯახობა უნდა ქნას!
შენ კი შეგაბობა წახიდე და ფუტები გამოგოცაწავნო,—მარაიგებ-
და დღემდეც და ცოლის სახლში დატოვებს მიპირებდა.

— რე სულელიმ, დედაჩემო ცოლი რას ცოლია, თუ ჩემთან
არ იქნება? ჩემი ქერი და ღმინი, მაგასაც უნდა იფიქს—ვეუწუნებო-
დე დაღმერე.

— მე სოფლის კაცს არც ვაყვებოდი,—ღმინჯად გამოურეცდა
ხატვას ჩემი ეფროსინე,—ქალისი ცაცმა ზარეკში უნდა მაცხოვ-
რის სწორიდე!

ვის დავუჯერებდიოთ: ავგარო ჩემი ზარეკი და ტბულის
გეტბურე.

მოვაწყვეტი ერთი თოხანი და მოვთავსდიით შიგ. ქალაქის
ცხოვრება დაღირე შეუვარდა ჩემს ცოლს და ვერა ღრის სოფელ-
ში ვერ ვიყვრებამხელი.

— კახია, რა მოვლენა, რომ ერთი შენი აწევა არ მოხერხდა,
რაც ნაყოლიშხს ღრის თუჯი და რაჩი შენსუკების ღრისხი,
არც ამ კონტინტებს ღრის ეფუღალი ეს რეული ნაგოსაწყვეტი
გვირო გქონდა—ღამაწყო ერთ დღეს საყვარელი.

— ქალი, რაგა—მე ხომ არ დავინჯე თაგის—თაგს გამოეც და,
ამა ხომ სიდავ, ჩემნში „სახავა“, „სახაწავა“ და სხვა კანდე-
ტები იტერია. ვთუო საფრანგეთში, ნახავდე, რა მალე მიჩეღო მი-
ნისბტის პირთფული—ვიმართდე თაგ.

— შე დასულელი, საქართველოში ვერ გამოიდგარხარ და
საფრანგული იფარებდე? იქინე შენისხანებს არც გაატარებენ!

— ახე გვირია შენ. ამ გაჯუფებს ხომ თითხლოვ? „მოვარობის
კრისხილა, ხანინსბტო ხალხს იტებენ, პუნაქერე უარს ამბობს
პირთფულზე. დღემდეც იტვიწნება ხალხს—მოავრობა შეადგინეთო“.
ეჟ ასე კი არაა, ჩემო ეფროსინე, იქინე უარს ამბობენ მინსბტობა-
ში, აქინე კი ერთმანეთს ციულებიან. ვთუო, ნახავდე როგორი, მი-
ნისბტო ვიქნებოდა და ახლა რა უნდა ვთქვა?—შეეჭე თაგ.

რაც ღრე მიდიოდა, ჩემი ცხოვრება ქალაქად აწეიდგებოდა;
სოფლისკენ პირის ქნა მინდობა, მარტამ ეფროსინეს რას გაუ-
ხადვდე.

— ხანინელი გვარია რე უჯმაჯურამე—ღამაწყო ერთ დღეს
ცოლია—რაფერ უქუო ვთაგე მამინ, რომ შენ გვარზე დღეს
წერე. იცლა უნდა გამოვიცვალო და იხეგ ჩემი გვარე ნავაქერში!

— შერე ზავის კანონი სადა, ქალი—გაუფრადე მე.

— შე კარგად ვიცო, სადაა შენ თუ გოყერე, არაფერი არ გა-
მოვდა. ამითი ხანინელი გვარის ტარება აღარ შემიძლიან მებო!

— რე ვაჯობო, გინაცვალე, აგრე სოფელი წავიდეო და იქ
ხედილფერი გვექნება: საყოფარი ხალხი, ეწო, მიდამი, ხალი და
ხედილფერი!

— რაო? „სოფელშიო“ სოფელში ნაკლებად წამოსულარი
მე სოფელში ყოფნა მიგმობდა, აღარც გათხოვდებოდი!

— მამ, როგორ მოვიტეო, როცა ქალაქში საცხოვრებელი
არაფერი მქვს?

— შენ წამბამლო სოფელში, მე კი აქ დავრჩები!

— რაა, შენ „სახავა“ მოხეგ თუ?

— რაო, რის „სახავა“? რა მაქვს „სახავადო“? ცოლად
წამეციო და კიდევ უნდა მარინო!

— უნდა გარინო, მარა უნდა წამოსვდე კიდევ ჩემთან!

— უკაცრავად, მე შემიძლიან აქ დავარე, შენ შეგაბობა მი-
ზრამდა და ფულენი მიგზავნი იქიდა.

— ეს სადაური კანონია, ქალი?

— სადაურია და კანონი შეუფრებელია!

— მაგისთანა აქინი შეუფრებელია!

— რაღა გუა მქონდა. დავაქერე და შევებინე შეკოხვა „კოხუ-
ნისბტ“ რედაქციაში. ავქერე ჩემი მდგომარობა და ვთხოვე
ეპახუენო.

ჩემი ცოლი ცალკე ყფულობდა გაჯნოს და მე ცალკე. რაგა
მოველოდე ამას, რომ კანონი „უხაქაშო“ გავთხოვდებოდი!

— იცლა დამაწუნდე!—მომხალა ერთ დღეს ეფროსინემ და
გაჯუთი „კოხუნიბტო“ № 189 მიამარხა ხელში.

„ოქუენი ცოლის მოთხოვნილება კანონიერია. დეკრეტი № 88
მხოლოდ მას უფლებდა აქვს თავისი გვარი აბაროს. ამავე დეკრე-
ტის 88 მუხლისა, უფლებდა აქვს ქალაქში ადვირობო“. შეეც ელ-
და, მაგრამ რაღას ვინამდე: კანონის წინააღმდეგ რას ვაგაწუბო-
დე? იხეგ დავინჯეო.

— მამ, შენ ხალ აღარ მიზიარა?—შეეკითხე ეფროსინემ.

— არა, ჩემი კარგო—უფრო ტბქალიად მისახუა მამ.

— მამ, რას დამაზარეს სოფელში?

— არაფერს. კუტუთ ვეჯო, ხანინელი თუ გაუწევა—კარგათ
მოფარე, თვეში ერთხელ ჩამოდი და ჩამოხატინე რამებში,
რა გიზახს!

ხურობდა ხომ არა კანონიერი ცოლს ახე ტბქალიად დაქოლ-
ბა, და ახე ეტრებლი მოამადე.

— რე ვუბნებინ, ხანდინან მეც მოვალ სოფელში. მარხლა, რი-
ცა ჩამოსვდე, აქ არ მოხვდები, ამ თოხანს მე ვცლო და გათავად-
ვარ. მოდე პღისანოვის პრისბექტში, № 187 და მოიკითხე
ზეგოთაშედე.

— შენი წინააღმდეგ ვაგრო ხომ დამაქვაშედი.

— არა, მე არც ეს გვარი მთავრისი მე აწი ბეგოთაშედე
უნდა ჩავიქერო.

ეს გვარე მე სახლეც გაველო და ჩავიქერეო.

— აქინე მე კაცს ეტყობის მას ვაჯერე ხომ ექვრებ?

— არა. მე და კიდე შეგამაწმლით, კარგ ვეჯო, იხიდე თაგე
სახლენის ცხოვრება—მისახუა მამ და მარეს დასულე მოხადებო.

რაღას ვინამდე, დავეწუხოვდები, უხერტე აღსულე ვაჯერე ბე-
დნიდებო და წამოხვდე სოფელში.

— არა ქალი გამოეწუხოვდები, რა ქალი და ერთი თოხნის მე-
ტი არ გვიტედე!—მუხედრისთანავე მთიარე დღისმან და დიდა
ამით გადამაქვინდა.

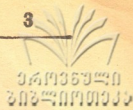
— ღმერთმა შენს გვარს რე გაიყოფოთს უტეობის—გუბასუხე
მე და მოსუტყევი ჩემი თავდავალბო.

— კე გუბუნებოდი, შვილო, კარში ნაკლები ქალი, სოფელში
არ გამოხვდება მებოტი—ღამაწყო დამაშედიდა დღისმინე!

მას უხვდებო ერთი თვეზე მებოთა და ჩემი მეუღლის არაფერი
ვციც, ახმელა გვარმა როგორ იმთხულებ მახუე არც ეს ვიცი. მა-
გრამ სოფელში რომ ვერაფერი ხებოი დაშაყარა,—ამას კი ვხადებ-
რა ვქნა, ჩემო სოფელი რომ მიღლიდა!

3. მ. მ. მ. მ.

„მ უ შ ა კ ი“

„მუშათა კლუბებიდან ხშირად იპარავენ სხვა და სხვა წვრილმან ნივთებს.“
მუშაობის შენიშვნებიდან.

მე კი ბაღლინჯოს სრესით ვიღობი. და ჩემს ოთახში გაითიადისას მართავენ ჯირიის დიდი ვირთხები. ვიცავ ქალაქში სიაშვიდეს, წეს-რიგეს, ო, გვაფასობდეთ ოდნავათ მაინც; თქვენს უერთფურსს, ასე განწირულს თქვენს დამკველსა და ქუჩების რაინდს. მე შემიძლია წითელი კვრათიანი შოფერს და გამგეს დავსცე თვაზბარი, მე შემიძლია, რომ შევჩაერო თუ წის-რიგს არღვევს ძლიერი ქარი. მე ვარ რაინდი დაუშლველი და მე ვარ ქუჩის დიდი თამადა; აბა თქვენა სთქვიეთ—თუვინ ვაივლის ქუჩაში ასე, ჩემებრ თაბამად! მე მაინც ცვექობ მე მზავზობაზე, ხშირად ვივარებ სოფელს და მარანს; მზის აბანო და ქუჩების მტკერი ჩემს სხეულს ახმობს, როგორაც ტარანს. მწარე მწაღებს ქარი მეხვევა ძლიერად რო ა ქუჩებს ანთებენ; ასეთ ყოფაში სული გამჟება სანამ ჯამაგირს მომიმატებდენი..

იანო.

- კლუბში სალომოს დაესწარი?
- დაივსწარი!
- რა შთაბეჭდილება წამოიღეთ?
- წამოიღებთ ერთი ლამაზიქისა და ორიოდ წიგნის მეტი არაფერი წამოიღია!

ორი წითელი-არამიელი

— გამარჯობა კოჩი შენი... რომელი ლეგიონიდან ხარ შენ?..

— გავიმარჯოს... რა გინდა მერე?.. მე მე 4-თე ქართული მსროლელი ლეგიონიდან ვარ.

პოო?.. მე... 5-თე ქართულ მსროლელ ლეგიონიდან ვარ.

— მერე?..

— თუთუნი გეკნება, მომწვევი...
— არ ვარგა ჩემი თუთუნი. მაგარიია!
— თუთუნი ~~...~~ მაგარი უნდა!
— რბილია კაცო ჩემი თუთუნი.
— თუთუნი ~~...~~ რბილი უნდა.
— მყარია კაცო ჩემი თუთუნი.
— თუთუნი ~~...~~ ცეცხლაშურლია.
— მწარია კაცო ჩემი თუთუნი!
— შენი თუთუნი კი არა „სოცეციკ“ მწარია.
— მაწყენარია კაცო ჩემი თუთუნი!..
— თუთუნი ~~...~~ ავეცეცე მაწყენარია დობტურებს რომ კოთხო, მაგრამ ქვეყანა სწოვს და ჯერ კიდევ ცოცხალი არიანი!

— გახაკეთებელი თუთუნი არა მაქვს კაცო. ვაკეთებულოა.

— გაკეთებელი იყოს ~~...~~ უკეთესია.
— აა... ჯანდაბას შენი თავი.
— მობრუნდი ~~...~~ აქეთ... რას იმადლები..
— რა გინდა?..
— შენ, წითელ არამიელი ხაირ?
— ვარ... მერე?..
— დეიდა... ჰოდა წითელ არამილებს ერთი გზა ვეპქს... გადგობდი... ჩვენ კიდევ შეხვდებით ერთი მურობა?
— შეხვდებით? ვინ იცის, თუმც ერთი პაპირა-სისათვის ან ხად დავიწყო ძენა!

მილიციის საყვალური

„მე თქვენ ვიამბობთ ჩემს ტრაღიდიას და როგორც ბავშვი-დავიწყებ ტირილს.“
ქუჩაში ვდგევარ, როგორც დანოსი სულში ქარები არხვენ ტირიფს.

მე ხშირად ვფიქრობ ჩემს ბავშობაზე, ხშირად ვივარებ სოფელს და მარანს... მზის აბანო და ქუჩების მტკერი ჩემს სხეულს ახმობს როგორაც ტარანს.

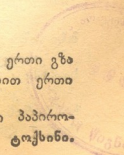
მოქალაქენო! თქვენ მშვიდით ცხოვრობს, მე როგორც ვიცავ—ისე ვარ დღესა; ზათობით ჩქარი, ცივი გრივლი ჩემს გამზმარ გვერდებს ყინვივით ღვსავს.

ზაფხულობით კი, ვით შევჩაერულს მიაღერებდა სიცხე და მტკერი; თქვენ შორის ბევრი ზიზღით მიცქერის, თქვენ შორის მე მყავს მრავალი მტერი.

ხშირად ჩამიარს გვერდით ტრამვაი და მიქრის ავტო—ზღაპრული რაში, არ ვცივ რა ბოროში, კატელტო, მე მანგეზება, პური და ხაში.

ხშირად ვამშვიდებ მეომარ მდგურებს როცა ეზოდან მესმის კვილი, ო, მეეზოვე, ჩემმა მარჯვენამ იცის ამ ჩემი გულის ტკივილი.

მოქალაქენო! თქვენ მშვიდით გძინავთ,

ს რ ი თ ე მ ე ტ ი კ უ ლ ი

საქართველოში
საბჭოთა კავშირში

— გამრავლება!

— გაყოფა!

სასწრაფო დახმარება

(ბავშვობისთვის)

ყოფილი მედავითნე წვერცანკარაძე, ზომავ მებრუნო, მოულოდნელად მდინარეში ჩაეარდა. ვისამა გულისგამგზირავი ბლავილი:

— მიშველეთ, ვიხრჩებენ! მომეხმარეთ, ვისაც ღმერთი არა გწამს!

ნაბირხა არავინ იყო. მენეავ ერ სჩანდა. ხუთი წამი იზღავლა წვერცანკარაძემ, ზოლოს იგი მოწყვენილობამ მოიცილა:

— თო, მავაო დედა!.. როგორ, ასე უნდა დაიხრჩო ღმერთსაგინილი დამიანი სხვის დახმარებლად? შე ხომ ძილიო არა ვარ? როგორც ვიტყობ, ისევე შევე უნდა ვუშველიო ჩემ თავს...

და მართლაც თავისით გამოვიდა ნაბირხა.

II

ყოფილი მედავითნის გამწარებული ბლავილი დახმარების შესახებ გაიკონეს ოქვე მყოფ დაწესებულებაში, რომელიც სამეურნეო საბჭოს ეკუთვნოდა. მემქანეს ბლავილის გაგონებაზე ტანშიაც გაბურთგლა და მოუშაბა შეასეთა. კანცლარის გამგემ გაკვირვებით მოღმანჯა მხნე. საქმის მწარმოებელი ცხეთარწყელადე მოულოდნელად წამოვარდა ადგილიდან, ხელები გააქან-გამოაქანია და წარმოთქვა:

— ეს ხომ აღბათ მედავითნე წვერცანკარაძე იხრჩობდა ნაღდათ! აბა, ვის უნდა სჭინდეს ახველა ხმა? ჩემის აზრით, მას შევლა სჭირია. მართალია, ყოფილი მედავითნე, მაგრამ ახლა ხომ აღმსკომში მსახურებენ... ნება მზობიეთ, წვიდე და მივეშველი, ამხანაგო გაბურთიდე?

— კი, მაგრამ რით უშველით, როგორ გადააჩრეთ?— ჰკითხა კანცლარის გამგემ.

— სულ უბრალო საქმეა. იქვეა მიბმული ნავი, აი მისა საშუალებით ერთ წამში გადააჩრენ!

კანცლარის გამგე დაფიქრდა და ბოლოს დასთანხმდა:

— კარგი, კარგი—დაეხმარე! მხოლოდ ყვილა ამას ხომ კინოიერი სახე უნდა მიცეს? შემნქანზე წვიცტრეტელიშვილი, აბა უტებდა დაბეჭედ მოწმობა: „ამით

ენებაროვა ეძლევა ამას და ამას მიიღოს პირადი ზომები სამსახურის დროს წყალში ჩაეარდნილ წვერცანკარაძის გადასარჩენათ, რის გამო მას ნება ეძლევა დიქირაფის ნაგი არსებული ნიხის მიხედვით... თქვენ კი, ცვირ-აწეულადე, სანქაროდ მიირჩინეთ ბუღალტერაში და გამოაწერიეთ 75 კაპეკი! მოითმენ, ბარათს გაგატან...

III

მთავარმა ბუღალტერმა გადახედა გასავლის ორღერს, აიღო კალამი, დაფიქრდა და გადააქნა ხელი: — ღმერთმანი, უცნალოდ ამ ხალხის ამბავი!.. მე თქვენზე არ ვლაპარაკობ, ამხანაგო ცხეთარწყელადე: თქვენ რა შუაში ხართ... მაგრამ, რაზე ფიქრობდა ამხანაგი გაბურთადე? თუ ღმერთი გწამთ, ამხსენით: რომელი მუხლის ძალით უნდა გავატარო ეს ხარჯი? არა გკაქნ ჩვენ ხარჯთაღიღებვაში ასეთი კრედიტი და არც შეიძლება იყოს!

— ნუ თუ არ შეიძლება ისევე როგორმე... საქმე სასწრაფოა!— შევეცდინა საქმის მწარმოებელი.

მთავარმა ბუღალტერმა ცვითა წარმოთქვა: — არ შეიძლება. თუ გსურთ თვით მახსნ მივით, კრედიტებს ის განავებს და არა მე. თუ გსურს, ერთად წავიდეთ... თუ იგი მიიღებს თავის თავზე პასუხისმგებლობას, მაშინ..

IV

გამგემ ხელები გაშალა:

— დამიჯერეთ, ამხანაგო... რასაკვირველია, მე მესმის, მაგრამ... საერთოდ ეს საკითხი რთულია: საქმე 75 კაპეკში კი არაა, არამედ ხარჯში, რომელიც ხარჯთაღიღებვით გათვალისწინებული არაა. გარდა ამისა, ადგილობრივ მუშაობა პროტესტი განაცხადოს, რადგან დამხრჩვილია წყლიდან გადააჩრენა საქმის მწარმოებელი მოვალეობაში არ შედის. ერთი სიტყვით...

— კი, მაგრამ ხომ დაიხრჩობა წვერცანკარაძე...— კრძალვით წარმოთქვა ცხეთარწყელადემ.

— მე მესმარ, — სთქვა გამგემ. — რასაკვირველია, პრინციპიალურად მე თანხმა ვარ... დახრჩობის კი არა,

მოხი მოქმედება

— გამომკლვამ!

— მგებნება!

არამედ ზომების მიღების, მაგრამ პირადათ პასუხისმგებლობა მარტო მე არ შემოილია... საქითხა რთულია. საქითხა იქნება იგი კომისიას გადაეცეს.

და წააწერა:

„...რის გამო შეიქმნეს კომისია ამხ. ამხ. გაბერილიძის, მამულაყინაშვილის (ტელალტერიიდან) და ადვოკატის წარმომადგენლისაგან“.

შემდეგ დაამატა:

„კომისიამ, ხსენებული შემადგენლობით, სამი დღის განმავლობაში დაათვალი მუშაობა. შედეგები მომასხენონ“.

V

„მოხისმინეთ: ზომების შესახებ მდინარეში ჩავარდნო მოქ. წყურცანკარაძისა და მის გადასარჩენად 75 კაპეიკის გადაღების შესახებ.

დავაღვინეთ: ცხვირაწულაძის მიერ შემუშავებული ღონისძიებანი საერთოდ მოწონებულ იქნეს, მაგრამ იგი უნდა შეთანხმებულ იქნეს სამქოს საადმინისტრაციო განყოფილებასთან. ნაგის დასაქირავებლად გადაღებულ იქნას ხარჯთაღრიცხვით „მოულოდნელი და საქანცელარო ნივთების“ მუხლის ძალით 37 კაპიკანახევირი, რადგან მიღებულია მხედველობაში, რომ დასახარობის გადარჩინას ხანგეგარი საათის მეტი არ მოუწოდება.

შენიშვნა: კომისიამ აღნიშნულ დროზე ოთხი დღით დააგვიანა მუშაობის დამთავრება, რადგან შეუძლებელი იქნება შეკრება ამხანაგ გაბერილიძის მცირეხნით ავადყოფობის გამო“.

VI

კომისიის დადგეილებას გამგემ წააწერა: „არაფერი მაქვს საწინააღმდეგო“.

საქმის დამქარების მიზნით, ღონისძიებანი აღმინისტრატულ განყოფილებასთან შეთანხმეს არა წერილობით, არამედ ტელეფონის საშუალებით.

ორღირის გამოწერასა და 37 კაპიკანახევის მიღებზე რამდენიმე წუთი წავიდა.

მიიღო რა ფული და მოწობა, საქმის მწარმოებელი ცხვირაწულაძე გიტიგით გამოეკრდა ქუჩაზე, გაიქცა მდინარისაკენ, საიქართო დაიქირავე ნავი და შესცურა შუა მდინარეში.

მაგრამ წყლის ზედაპირზე ეკალიც არ სჩანდა.

— ალბათ, დაიხრია, არ დაიკადა...—მწუხარით წარმოუსტვა ცხვირაწულაძემ, —წინდაწინვე ვიცადი, რომ ეს ასე იქნებოდა!...

ფარის „მოღა“

„ერთი ორი“)

სამი ოთხი

ხუთი ექვსი

აბათ ლექსი...

„შვიდი რვა“

ეს კიდევ რაა?—

ეს იცით რა არი?—

მინდა ჰონორარი...

ექსპრესიონიზმიც

ეს? მოღაღე წერა

ფულგეს დააფრინდა

როგორც წიწილის ძერა,

ქრბა მოპყვება

ცხრა და ათი“

რათ ვერ გიგრემენ

მეც ხიდათი.

ალბათ დავრჩი

სულმთლად დათვი...
რომ „ციფრების

მთელი ზღა“

ჰონარარი

სხვა და სხვა

არ ავკრიფე მეცა!..

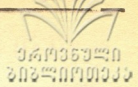
მეხი კი დამეცა!..

ჩამორჩენაც სწორეთ

ამისთანა უნდა!—

ემწუქესავ ისევ ღორებს

და მკილია გულა...
ისახარ

მ ო ნ ა ლ ი რ ე

გლეხი მონადირეთა კავშირის თავმჯდომარე:—სოფელს მგლები შემოესია ამაზნავო, გვიშველეთ და გვემხარეთ!

კავშირის თავმჯდომარე:—წადი, ცნობა მოიტანე რამდენია მგლები და იმის მიხედვით გამოვგზავნისო მოხალისეთა რაზმი!

მ ე ნ ე ნ ი კ ი

შაბათი საღამოა. ჩვეულებრივი მოწყენილობაა. რა გაბეჭერებს ამ დროს სახლში? ქუდს ვიხურავ და გავლივარ ქუჩაში, რატომაც არა, „თვალს ვინადობენ, გულს ვაბაღისებენ“, ქალაქში დღეს ქალების რიცხვი სჭარბობს, — „რქიანას“ მატარებელმა ავარაკებზე გავილა „ურჩი“ წერიბი (რქებს იქ დაახვედრებენ ცოლები). ასეთ დღეებში ქალაქში დარჩენილთა „აქციები უფრო მაღლა რქეს“... და ჩემი ცხვირი ნელ-ნელა თელესკოპებით უსწორდება მთიარეს სივ, რომ გვერდზე გამვლილთა დანახვა არც ისე ადვილია.

არა, რა სისულელეა შაბათობით წასვლა? ეს ისეთი დანაჯსული მატარებელია, რომ... სახელწოდება არ ამცდება და შენს უმანკო მეგობარს კი—ცილსწამება. ამიტომ, არასოდეს მე შაბათობით ცოლთან არ წავალ, ხოლო რახან ორშაბათიდან სამსახურის გაცდენა არ შემოიქვია (რეგისტრატორის მოადგილე ვარ), ამიტომ მე ავარაკზე საზოგადოთ არ მივდივარ.

მაგრამ ბოლოს და ბოლოს თქვენთვის რა სანტრე-სოა ყველაფერი ეს? თქვენ ვინდა იცოდეთ საქის ქვილობის ამბავი. მოგახსენებთ თვით საქის ნაამბობის „ასლს“. მაგრამ ჯერ პატარა შესავალი:

ეს იყო იმ საღამოს. ფიქრებში გაბოთული ყანასავით მიგებოტებდი ქუჩაში და შეეჩერდი ბოლოდ მაშინ, როცა „არტო“-ს შესავალ კარებთან შეკარემ გზა გადამიღობა:

- თქვენი ბილეთი..
- მ...მ...მ... ბილეთი არ მინდა, მე ფარსადანთ ვარ...
- შოთ, მოზომიანდით!..

იციცხლეთ, რაც მე „არტო“-ში ბლომად ნახებ „სატრატორთა“, მაგრამ საფარსადანო რაღაც არაფერი სჩანდა. ავიარ-ჩავიარეთ (მე და ჩვენი ფრანსუკობი ვესაუვიცაიეთ). ავთოკალიერ-ჩავთვალთქვეთ ყველა კუთხე: ყველავე სიკაცხლის სიჭარბე, შემწვად ცაღად! ასული ბედნიერება, მზიარულება, ალვისი, მუსიკა, ხელგაშლი-

ლობა, ფული, კარტი, ქიფი. რა ვინდა სულა და გულა...

ბოლოს ერთ მაგიდაზე მითითებს ჩვენი ვსო და მუუტენება:

— ეა, ფარსადან ხედავ? რა მაზალოა და... საქო თავისი ცოლთ ქვივობს... არა, თავისი ჰამფსონი ხაღიცი რო უშოვი... ეა, ქალები, ქალები ნახ... საქო როგორ იხრუკება და შუშანა კი „რევნოსტი“ უშვრება. ამა ჰა, შენ იცა, ფარსადან, ერთი კარგათ ჩატარტაროზე ეს მამერტიცა.

მართლაც და იქ რომ ფორტოგრაფი ყოფილიყო და მართო სურათი გადაიღო, ეს სურათიც იკმარებდა „ტარტაროზი“-სათვის.

მაგრამ, რახან არც ფორტოგრაფი, არც ოსკარა და არც ღონი თან არ მყავდა და მე კი ვერ მოვახერხებ ყველაფერი დაწვრილებით ამეწერა, ამიტომ ისევ საქის ვაამბობინე ორშაბათ საღამოს. ამა, ინებეთ:

— ეა, რა ჩიჩმაკები ამირია ამ შუფათის კუტოქმა და... ეხლოც თავი ბტიშვოსავით მიტრიალებს და ჯერ კიდევ სააბრაყენია იერ მიქნას სწორითა. ისევ პანმელია ვარ რალა და ეს მიწავასახეთი შუშანა კი ყურს არ მივგვებს, კამფლიცა მყოფი. რევნოსტობის გამოსიბობია ვა, ახარ იქ სარევნოსტო რა არი ყურუმსალ, წელიწადში ერთხელ ღოლოც აყვადებობა იტყვიან, და მეც ერთხელ მამიფიდა რაოა, ჩრეხმერნათ ხელი მოუცაცუნე იმ ბეჭურაზ ლუსისას! ისიც ტანცაობის დროს რომ არ ყოფილიყო კიდევ ჰა? ერთი, პარუნ ფარსადან, ვნიმატლანათ ყური დამიგდე და შენ ვამამტყუნე:

ვაიგედეთ, შოთათ დღესა შუშანას ვენენიერ იყო აიქნა, თუ მე სახლში არ მამიძლიან დიდი კუტოქებთ გქნა და ამტოლი ხაღისი ჭურჭელი ვრეცობო, მენენიეცა ქალი ვარ და თუ სტოლოს თავზე არ დევჯექი, სირცხვილითა, ბარემ რასხილდ ეშვრებოთ და მოდი ისევ სადმე ხაღში მიეცი ერთი კი ვახშმის ზავანა თვისი ზაკუსკა-

„ც მ დ ნ ა“

„მზივალ ომბუდსმენი ბავშვმა იცის ქალღმერთსაგან პატივმოყვანილნი კეთება, მაგრამ არ იცის წერა-კითხვა“.

- თქვენ ცხრაწლოდი ვაათავეთ?
- გვათავებ ამხანაგო პროფესორო!
- შერე რა გამოიტანეთ იქიდან?
- ვაათავებთ მოწონება პროფესორო!
- კი, მაგრამ წერა-კითხვა?
- წერა-კითხვის შეძენას უნივერსიტეტშიაც მოვესწრებ პროფესორო!

თაო. ჰამ სერევიც არ დაგემტრევა და ჰამაც განათლებულ ხალხში ჩვენს ჟის ვაეხარებოთ.

— ზინც სადა ექნა ზაკაზი მეტიო.
— თაო ნებრუმენათ „არტო“-ს ბალშიო. ვიდეთო, ეს არტო ჩვენს ჰამევა კაცი სჩანს და თავის ბალში სტუქსაც სარისტინათ მიზნად და პირიანთაც მამეტყევა მეტიო. შაველ, ზაკაზი მივეცი, დრო დაღინიშნე და საოამოს კერაძლის ვაგხებევიტე კარკში ატუხული ჟუციით სტუმრებსა. ვა, ვაუგვით შუშანს მენენიკი და დაბატეხულ სტუმრების ვარა (სულ ნასწავლობ და დარბასელი ვაგვირა ხალხი დავგებატეგინა თავისი ცოლ-ღობათა), მოვადგენენ ისტიეიტა, ვინც ჩვენს კებით სულღობათ აფიგრედენენ: იი ვაზნა დარჩო, ტყუან სტეფანათ თვახა, ზუნქარა ოთავენ, კოჟლ დაღლუანთ ოსანა, ყიყიანი მიკიხა, დაბად ნაზარა და გოჯა გოჯუა.— ამ მეტატეკე ვიდევა რომ არის სარაზანანაშე—შუშანას ნათესავით მიხებუნა რაღა, თორღო მოუტრანა— ანთებულ სანთ-ღობითა.

არ ვგვისამოენა ჰამა, რას ვიზამდით, ზაკაზი მიცემული ვაგვქს, ეს თავი სტუმრები გვყდლიან, უნდა წავიდეთ!

„არტო“-ში მართლაც რო კაი პურ-მარილი ექამეთ, ეს ბებუარზი ძალათამაცხონე სტუმრები ისეთ უგლოვშმ დავსნით, რომა ხალხს არ დაენანა. ვიდნი აფიგლებზე სულ თავსაღებულო სტუმრები ჩავამწკრივით და სტოლის თავშტაც ეს შუშანა კუენსუწივით წამოვდასუქავით. სულ დამა-კავარლები ვისხედით: მე კალა გვერდზე ლუსიკა მიჯდა, აი ვაენქის ტერტარო ტერ-პარბანის გოგო, — შერე შარის კი—სლდაღობტლათ ნამიკოფა მაცხონანთ ვეჭორა.

ახარ, ცოტა არ დავლეთ.—ტინში ბაჟირა ვანდა, ბტკებში ჩვენც აწივით რაღა,—ისეთ დროებს ვიტარებთ, ზონთარსაც შემურებოდა მაშნ... ყველა თავის დამას კამფლომენტი უშერებოდა და მეც ლუსიკას ზე-

რისტრეკა დაუწყე რაღა—თვალღობითა... დიდი ხანია ვუმანქ მქონდა იმისი ლასკები და ახლა სულ გავმჩინე... ნი, რაც ჰუნარები მქონდა: სიმღერა, დარღმეფე... მე... მამანქს სულ ბუღღირმატათა ისრამ ამ ლუსიკასთანა! შუშანა შორიდან მიღვევრის, ჰამა არც თითონ აკლებს ხელს—ამ ბებერ პოლკონიკ ვართანას კვევიოთ ვეღოსება ზედა.

ერთი სიტყვით, ბოლოს ვათანებამ ვო ბატანა, ყველამ საბუღღირად ვაუშო ჰოპოკებმა და ვაშალა რამანიჩესკი აბენენებო. ეს ჩვენი სუფრა ყვებონას დავგვანა, ვისაც რა უნდა—მასა შეგრიან რაოა. ამ გოჯა გოჯუსაც სიღაცა უშოვია თავისი გულის ბუღღობა, ზედ ვალანქი მამალრევიტე დაეუტკუტებს და ებნება:

— მარუსჯან, შენ ვენავლებო ამ, ეს ყველა ბარიზნენი თავისი ბებრეკი კავარღობითაო. კარგება ლუსიკასენ იყო რაღა და მებნება, თუ: მთა ებრტუსა აბრასს ნუ აქვიენებე ჩემთვის, ზამშიშობიტი მივაყო. მაგრამ რას ვაგებნავს, მვლავისჯრძე ბებუთი ურევეა—მაშნ...

ბოლოს ტანცათობაც ვაბურდა... იი აქ ვაწყრა სუფსარაქისის მადლოცა! ორბოტინებ რაღაცა პესნა დაუკრეს—„მტყუნ სტეპი-ტ-სტეპი“, იტყვიან რაღა და ყველამ ტლონკობა დაიწყო. ზოგი ბაღდადურს უღლის, ზოგი უზუნდაოს, ზოგი საბანი ვოღსსა ტანცობას, შუშანა პოლკონიკმა ლევაშივით აიკრა ზედა და არიან ერთ ღობირანში. მეც ვებნებ:

- ლუსიკა, გულს ნუ შამაკლევ და ერთი ამატარ-ჩამამატარე მეტიო...
- პათალსტა, გეტანცავებე და, თუ არ იცი, ჰამაც ვასწავლიო.

ეტანცობო. მე ვეძნებულევ, ლუსიკა ხან მეკრობა, ხან ისე ფირობება, რომ ვიწვი რაღა, ვიწვი ახარ, მეც ვიჩასანადე და ანქარბი. ნუჩიანათ ხელი ისე მოუცავებე, რომა ლუსიკამ დაიკვილა და სტოროვი ვიდი მიიღო.

შუშანამაც იქილან დამიტატანა და ქვეყანა შეიკარა. ახარ, მეც ორიოდ მკავებ საყვედური მივარტე— ეს აყო და ნი ატყდა ისტიერისკი ოლიოა, ქურჭლის მტერევა, მიწეგ-მოწევა და, სანამ მოიცილონი არ დავავადა თავზე, ვეღო დავბოშმინდი.

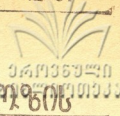
მოკლეთ ვითარა, ყველა აბიდანაჰამი წაფიდა იქილან და ნეაქილანი რასოლოც სხვა იყო. შუშანა ნამტროლუვი მამეყვინია... დღესაც ხმას არ მიცემს და სპრობს,— თუ შენ ლუსიკაზე მეკლო, საქვერთი ხელს უსაცუნებ და მე იზმინტის მიშეკობით, ჩემ ვენენიკში მიიბც არ ექნა ვეაო.—რეგენობის რაღა. ახარ ფარსადანაჟან, ერთი შენ მიიხარო, პარუნ ვარსადან, მენენიკო კი არა, თუღლოთბაც რო ყოფილესაო, შენ კი ვაუღლებდი იმ ბებურაშ ლუსიკას თაღლებსა—ისეთი თვლებებ აქ, რომა ვეგინებდა კაცის მობობაო... და ვასამტყუნერი ვარ, სანცამა კაცმა, ტანცობის დროს სუფრისთ უდავლო აფილოა მოვარტევი ხელო... ერთო, პათალსტა, შენ ჰკვიანი კაცი ხარ, მოგოლაპარაკე ამ შუშანასა და შამარეგ, უთხარო, მენენიკის ბრალა, უთხარო, სხვა დროს ღობრ ხანამ, უთხარო...

ფარსადანა.

ა მ ც ა ვ ნ ი მ

ისტორია თავიდან:

ტარტაროზის

ყვანი და მელა.

„სადღაცა გვესა-ყვანაღას
 ვგონებ ვეღის ნაჭერი
 ხეზე შემოვდა, საუზმეს
 ვსადებოდა მწვერი.
 ა! ურთი, სად იყ? სად არა
 განადა მსუნჯა მელა...“

და უთხრა გამეგობის თაქჯირომარეს—თუ შენ
 ყველს იპარავ, ძე ხელს ვაფარებ და რატომ არ გრცხვი-
 ნია, რომ არათერს მიწილადებო, დარცხენილმა თაქ-
 ჯილოარემ ძმურად გაუყო ყველი სარევიზოთა კომისიის
 წევრს.

მუხა და ლერწამი.

—გრობილ მუხამ და ლერწამმა
 ჩამოაგდეს საბარი
 და ერთმანეთს ველს უსწინდენ,
 როგორც ორი მგობარი.
 მუხამ უთხრა:—მეზობელო
 გელურებ და მტკივა გული,
 რომ უკვლამით ზედსწერას
 მაგრე ყავებარ დანაგრული.
 მარტო სით და თელსიც კი
 გბარიყვებენ,—გერვიან...
 ავენივით, რომ გარწვევენ,
 როგორც უნდათ იყ უზრიაან!

—ო, უთხრა ლერწამმა, ჩემი ჯავრი ნუ გაქვს—
 მართალია წილში თიხათ მოვიხრებო, მაგრამ სატა-
 რიფო განსკვეთებს ორით მაინც მალლა ასწვევენო!

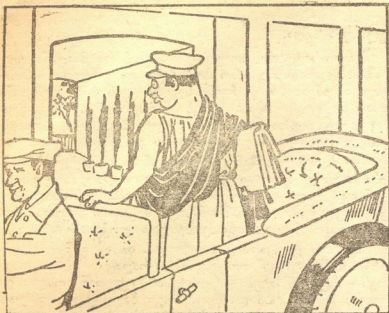
მაიმუნი და სათვალე.

— მაიმუნმა სთქვა: „დავებრძო!
 თვალში დამიწყო კლებათ,
 მაგრამ ამბობენ ამ სენის
 შევლაც—კი შეიძლებაო.
 ადამიანსაც სიბერით
 ესევე ვმართებო,
 მაგრამ სათვალეს ხმარობს ის
 და აღარ ენადვლებათ!
 თუ მეტი არა უნდარა
 ეს ხვრიბ რა ძნელიაო?
 სათვალეების შერენა
 ჩემთვისაც ადვილიაო,
 წაიდა, ერთის მაგიერ
 სადღაც ერთი ცხრა იშოვნა
 და მზიარული დაბრუნდა
 ახლა მიფრჩიო, ცერონა.
 აილა, სინჯვა დაუწყო,
 გადადვა აქეთ-იქითა;
 ხან კულზე წამოიკვა და
 ხან ვურზედ ჩამოვიდა.
 თაქედ დიდა... ზედ დაუჯდა...
 უსუნა... კიდევ უჯინა,

საკანცელარიო ხარჯებიც შეამკირა 37 კაპიკით,
 ერთი „კურიერიც“ დიდიხოვა, მაგრამ ბეცი თვლით
 რეჟიმ-გეონიზია მაინც ვერ დაინახა და ვერ მიავნო!

კახი და მელა

— კახს უცხრა ერთხელ მელამ:
 „მიოხარი, ნუ მიმაღამი,
 მაგრე, რომ გიყვარს ეგ ცხენი,
 რა წაგებო ხელა მალაო?
 აღარ იმორებ, თან დაკაცეს
 მის, გარედ, მთას და ხარზიო!“

— მივიდა!

— უხედა!

— დაამარცხა!

მ ფ ლ ა ნ გ მ ე მ ე

ისტორია გოლოდან:

არაპეპი

— სახაზირო ცხენი განგებას საკინებლათ შეუქმნიო! — დარბაისლათ უპასუხა მელისა თემიძის ომის თავმჯდომარემ.

სამცოლა

— ერთმა ვიღაც ცოდეის შვილი; ისეთი რაჲ ჩაიდანსა, რომ გაუშვა ორი ცოლი და შეამეთ ივორწინა. მუსტოვათ ეს ამბავი გველას დიდს და პატარას; აყაყუნდნენ, იძახოდნენ რიგი რას? და რიგი რასა? — ეს რა მოხდა? რა გაბედა? რა ყოფილა? რა კაცია? — იმდენი კუნეს, რომ ამ ხმებმა შეფედინა ც მიწა.

მეფემაც გულაწყვეტილად გააქნია ხელები საფლავში და თვალცრემლიანმა წამოიძახა:

— ეპ, რა ყოვლად უმბედური ვიყავი: ჩემ დროს სამი ცოლი უყვირათ, და ეხლა აითითაც აღარ კმაყოფილდებიანო!

ბ ა შ ა მ ე ბ ი

— ერთხელ ტბაში ბაყაყები აყაყუნდნენ, ახტენ-დანტენ: „ასე თავისუფლად ყოფა მოგვეწყინა ჩვენ! — იძახდნენ, ასე, რომსიტქვეს, მაღლით რაღაც წამოვიდა ტრაილითა, ვახდა ტვლება უცხაბ ტბაში და დასძირა გრაილითა. აცაქცაზუნდნენ ბაყაყები, გადებრუნდნათ შიშით გული დაწყენილეს და აქეთ იჭით მიიწაღნენ განაბული. გგონათ, თუ მათ სამთავროს დაანგრევდა მრისხანებით, მაგრამ, ბოლოს, რომ შეზბდეს, იწვა მხოლოდ მოსვენებით.

— ამხანაგებო, ნურაფრისა გეშინიათ! — წამოიძახა გამგეობის თავმჯდომარემ — ეს ზომ ჩენი სარევიზო კომისიის წევრია, სჯობია მოხვიდეთ და სუფრას შემოუჯდეთო!

ღ ე ლ ე

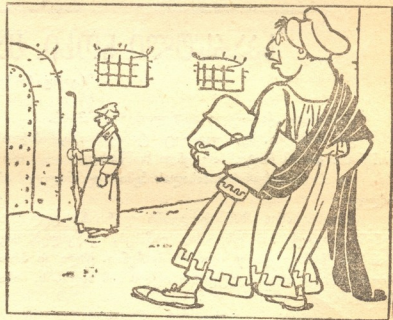
— წყარო სიტვა მდინარეზედა; რა სახაგელი არიო... მომდურავი ჰყავს თანწორად მიღამო, მთა და ბარიო; აი, დედუცა სამართალს ის უსამართლა თვალისი მე უნდა მჭონდეს, რათ უნდა იმას იმდენი წყალო? მე გმტყვი — ვერ მოვიბმარდი მე სასარგებლოდ დიდ-წყაღსო!

— რანაირად მოიხმარდიო? როცა კითხეს მოტრაბაზე წყაროს, მან ამაყად მიუგო:

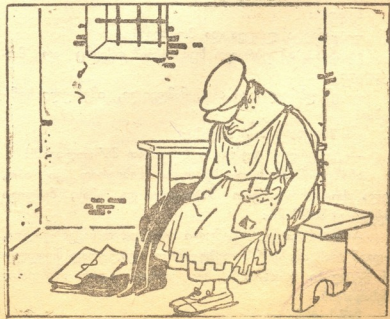
— კოპერტივის შაქარს გავადნობდიო!

— დაამარცხა!

— უხედა!

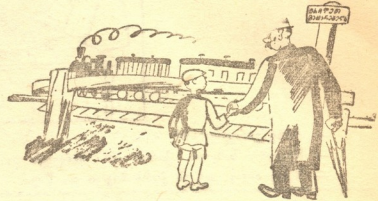
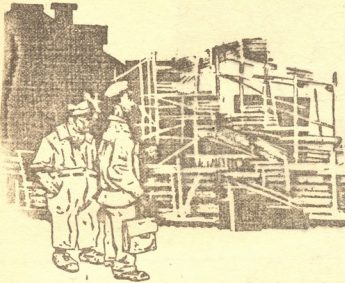

— მივიდა!

უცხოეთის იუმორი

კითხვა...

კატორე

— როგორ ატყობ, სახლი დიდი იქნება არა?
— სახლის არ ვიცი და ქრთამები, რომ დიდია გაცემული—ეს ტეშმარიტებაა!

— ნახშირი ბუხარშია, არც არაფერი ფიქრი აწუხებს, ხოლო გრიგოლი კი...

მართლაც გრიგოლი სადღაა?

ჩუ, ახლაც ბუხრიდან მოისმის ხმა:

— „მე საარსებლ ნიშნე ვწავარ და ვფიქრობ: არ მოდის სახელი და დიდება!“

მართლაც ასეთი ფიქრი სპარსულ ნიშნე კი არა, ჩეინებურ ჰოლოფზე წამოწოლის დროსაც შეიძლება, მაგრამ მაინც საყურადღებოა, რომ:

— „არ მოდის სახელი და დიდება!“

ო, ეს უმატიოსნო ცხოველი, ესა:—რაღა ახლა წამოკრა ჭვას ფეხი, რომ გრიგოლთან დღემდე ვერ მივაწვდით?

მაგრამ, გვანიათ „ჰართლის ბედი“ მართკო ამით სწყუდება?

თქვენც არ მომიკვდეთ, სამწუხარო გრიგოლისთვის კვლავაც ბევრია. აი, თუნდა ეს:

— „არც ერთი მუტრუკი

შე არ მჭრიდება

და თვით დაცო მჭირდება

მუშტო-კრითი!“

ტეშმარიტად, უქუდმართია ჩეინი დრო:

— მუტრუკები ისე გაუზრდელეულებლან, რომ გრიგოლსაც არ ერიდებიან!

ასწავლე ტკუა ამ ბრივე ცხოველებს ამხანაგო გრიგოლი:

— წერას თუ არა, შენი ლექსების კითხვას მაინც შეისწავლიან!

აქამდე ჩვენ მოვისმინეთ გრიგოლის სპიჯარი, მაგრამ ახლა ყური გუვდით მის სურვილსაც:

— „მე მინდა მივწამდეს აველა მილიციელი დიდადეს, რომ ვარ ბუნებრივი პოეტო პოსტული როგორც მკვებარე!“

მართალია ამ „მკვებარეს“ არც ერთი მუტრუკი არ ერიდება, მაგრამ მაინც კანონიერია თუ არა გრიგოლის სურვილი:

— მაშინკო, რეინგზის ლიანდაგზე რატო ყოველ გადასასვლელზე აწერია: „ერიდეთ მატარებელს“?
— აი, როცა შენ ცრუმოციონენისათვის სამსახურიდან გამოგაპანლურებენ, მაშინ გაივებ!

— რომ მას ყოველი მილიციელი იცნობდის?
— სწენა, ამხანაგო მილიციონერებო! იცნობდით პოეტ ცეცხლადეს მისი „მუშტ-კრითი!“

თუმცა, გვიკვირს რად აუჩქმებია გრიგოლს მაინც და მაინც ყოველი მილიციელი, როდესაც მის ნიწნობთა წრე ფრიდ ფართე და შრავალ რიცხოვანია? რა ხეირი უდა ნახოს გრიგოლმა უბრალო მილიციელთან, როდესაც:

— „სპარტეფლის პირველ კაცებთან პური გაშიტენია ღვინო და ჭვავ დამიღვია!“

ხედავთ:

— „პირველ კაცებთან ღვინო და ყვავ დაუღვია!“ ვინ იცის, ეშვას თვალი არ უჩანს, იქნებ გრიგოლმა ღვინო და ყვავ კი არა, პირველ კაცებთან ღვინის ბურახიცი დალია, ჰა?

ყოველ შემთხვევაში ეს უფრო იოლი საქმე იქნებოდა, ვიდრე იალბუზე ასელა, რომელსაც ისე მოწადინებულა გრიგოლი.

თუმცა ჩვენის აზრით:

— რა საჭიროა იალბუზე ასელა, სჯობია თავის სპარსულ ნიშნს ნუ მოსცილდება, თავისი ყალიონი სწიოს და იფიქროს თუ:

— რატომ „არ მოდის სახელი და დიდება!“

ბოლოს და ბოლოს იქნებ მართლაც მივიდეს გრიგოლთან—ეს „სახელი და დიდება“:

— თუ საღი ფეხებით არა, ორჩაფეხებით მაინც!

უჩარდა.

ტ რ ე მ ა...

საქართველოს
საზოგადოებრივი

- რაზე ვარჯილხარ?
- შიღური სახლის ქირას არ მაძლევს და როგორ ვაყაყავინო!
- შენც აიღე, ფეხის ქირა მიცეც და წაეა!

+ ჟერილი სიმულიანტუს *

ძვირფასო ამხანაგებო!

მოგმართავთ თქვენ, კანონიერი თუ არა კანონიერი გზით დაზღვეულებს!

თქვენ, როკლებიც შეცდომით მოხდელი მუშა-მოსამსახურეთა სიაში და რომელთა ნაშეღილი მოწოდება ავანტიურისტობაა მხოლოდ.

იცილეთ ყველა:

მოთიო ჩენი ცხოვრება სიმულიანტობაა მხოლოდ და მეტი არაფერი. ამ ცოდვილი დედაპიწის ზურგზე, (რომელზედაც ჯერ კიდევ არ ჩატარებულა მიწადაწმენა), ყველა სიმულიანტობს და რაღაცას ჩიხრეკვლიაობს.

მაშასადამე თქვენც. ძვირფასო ჩემთვის და აგრეთვე ჟერიფასო* დამზღვევ საღაროსათვის (რადგანაც მეტად ძვირი ვდებთ თქვენა ყოლა აღრიცხვებზე) სიმულიანტებო) ისაბოთენეთ და ისიმულიანტეთ, სანამ გულზე არ მოგი-სიანთო და დამზღვევ კასის ფულის ჭამა არ მოგწყვი ნდეთ.

გეტყვით ეხოლიდ: ყოველთვის ფური თქვენთვის გეზოზე არ მოიწყველის, კაცინ ვართ, ვინ იცის რა მოგვლის; თვითფული ჩენგანი არ არის დაზღვიული. (იგულისხმება უზრუნველყოფილი), რომ ერთ ნმენიერ დღეს მისი სიმულიანტობის ყვეს ეს განმობრდლაღებენ და არ წააბრძანებენ იქ... სიცა მართალი ვანისვენებენ... (იგულისხმება I და II გამსახლი).

თქვენი, სიმულიანტების რი:ხები ამ ბოლო დროს ძალიან შეცირდა, მართალია, ეს თქვენი ბრალი არ არის, თქვენ თქვენით არ შემცირებულხართ, არამედ შეგამირეს, მაგრამ კიდევ ბევრი ვიგდარჩა; კიდევ ბევრი მოიპოვება ისეთი, რომელსაც ცოლი არც კი ჰყავს და სამშობიარო დახმარება სამჯერ ძიილო. ზოგს ჯერ თავიც არ წამოსტყენია, და სანატორიუმში წასვლა მოახერხა, ზოგიც ისე კარვად არიან, რომ რკინის ლეკვეენ, მაგრამ მან მაინც რამდენიმეჯერ „დახოცა“ ოჯახის წევრები და ბარე ზუთაჯერ აიღო სამარხი ფული და სხვა და სხვა.

* სიმულიანტი ეწოდება დამზღვევ კასის ისეთ წევრს, რომელიც თავის მოაღამე-ფებით ან სხვა ბრითი ახერხებს ფულდღი დახმარების მიღებას დ. კ ა ს ი დ ა ნ.

ძვირფასო, შოი, ძვირფასო სიმულიანტებო: მეტყვით, რატომ ვართ ძვირფასიო?

იმიტომ ძვირფასებო, რომ ჩვეულებრივი დაზღვიული დამზღვევ კასის ვთქვით ათი მანეთი უჯდება, თქვენ კი ასი მანეთი უჯდებით, ამას ვარდა ხშირად წარმე-ბასაც ცდებით და ფულიც სულ ტყუილ-უბრალეთ მი-გაქვთ!

ქამეთ შეიღებო! მაგ სიმულიანტობის ნიჭი მოგე-ცათ და მაგას ნულარ დაკარგავთ. ოღონდ ისე მოიგე-ციეთ, რომ ახლვედ მოხდეთ სასამართლოში, თორემ ზოა ზათხულში ხომ იციან რა ძნელია ციხეში ყოფნა; თუ რამე გაქვთ სასიმულიანტო, ნულარ იგვიანებთ; აილით სარძეო დამხარება, სამარხი, საქორწინო, სწერეთ მო-შობები და თვითონვე მოაწერეთ ხელი, მანამ, სანამ თქვენი ხელმოწერილი მოწოდებითუ-თ არ გიკრავენ თავს დასაცვენებელ სახლში..

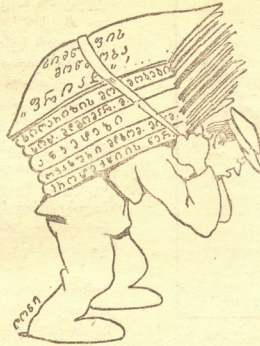
სიმულიანტებო, წვრილი ხელობის ავანტიურისტე-ბო, სხვის ლუგის მუხამებო! თქვენ, რომლებიც მეტად მუქთა ხორა და არასიმამაჯიურ სახლად ითვლებო; ახ-ლა გაქვთ დრო: ამ ზაფხულზე აგადამყოფობის* პერიო-დი თქვენ ხომ ზაფხულში გიყავართ უმოთავრესად ავად-გახდობა?

გახდით ავად, ანუ როგორც იტყვიან თავი მოისი-მულიანტ-ძაოიავადწყობეთ: თქვენთვისა მზად არის ორი დიდი დასაცვენებელი სახლი: ერთი რიყეზე და მეორე ავლაბარში. იმ სახლებში ოლბათ საესებით გამოაჯანსა-ლებთ თქვენს სიმულიანტურ-ავანტიურისტულ ფიზიონო-მიებს.

მარად თქვენი ავად მასხენებელი ტერხიტი.

შენსვლას აპირებს!

დენიკუმ გათვებული:— მომწიფება კი არა, დაღობა მომელის თუ დროზე არ მომშორეს ეს ტვირთი და უნივერსიტეტში არ მიმიღეს!

ბაკრებილი ეპო

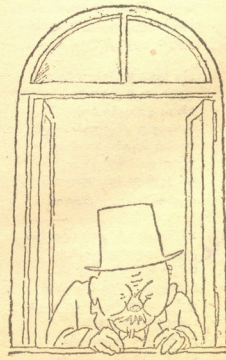
(წითელქაღაჩისათვის).

გორის მახრამი
არის ალაგი
ეს გახლავთ დაბა
წითელქაღაჩი:—
(აქ იყო მღვდელი, იყო დაღაქი) —
იყო სხვა რამეც,
ბი თუნდ „ეპო“,
ვაჭრობა ჰქონდა
მას საჯანგებო —
ეტანებოდა მუშტარი ბევრი
ბლომადა ჰყავდა ერთგული წვერი, —
მუშებს და გლეხებს
ენმარებოდა, —
მღვდელი კი...
ქვემ-ქვემ ილიმებოდა...
გავიდა ხანი,
მთვარე იცვალა
ამ მღვდელმაც ქერტი
გამოიკვალა,
ინმო დაღაქი
წითელქაღაჩის
და გაიკრიჭა თმები და წვერი, —
გახდა უებრო კვეშირის წვერი!
რაღა უნდოდა?
ა, როგორც წებო,
მოხერხებულად
მიეკრა ეპოს.
ეპომაც თუმცა ბევრი იწვალა,
მაგრამ... ეპ, მაგრამ... გარდაიცვალა
თვის ბედოვლათი პატრონის ჯავრით
და გაკრეჭილ მღვდელს ერაგო იჯარით...
ეს ნახუცარი
საქმის კაცია:
მან არც აცხელა,
და არც აციო
და „სასადლო წითელი“ ფერის
შავ სამიკიტნოდ გადააქცია.

დღეს იქ ლოთობა,
აყალ-მაყალი,
ჩნუბი, დამტვრევა
თავზე კაკლის
ხალხისთვის ორმაგ ტყავისა გახდა,
გაკრეჭილ ვასოს ხელობად გახდა...
ჩვენ რაღა გვეთქმის?
— მღვდელს ნატვრა ახდა —
ნუ თუ იქ საქმე
იმდენად წახდა?..

ხარი.

სწუხს...

პუანკარე:— ეპ, ავღია ბირს ფრანკი! მაგრამ როგორ წამოგავყენო ისე, რომ არც მე ჩავიდე ქვეით და არც ზემოთ ამოუშვა ვინმეს..

„სულ პილი, პილი“ ...

— როდესაც თემამასკოის სძინავს, თემსაბუკო მას ბუზებს უგერებს!

სამბრპლი

კვლეე არ მასვენებს ფიჭებო
 და ამ ცხოვრების ლოდინი—
 დადვიფარ ჩუმი ლანდიფით,
 დარდი შკიდი ლოდიფით.
 (ნისლია—ჩემი საბანი,
 შავი ღრუბილი—ლოვანი).

ვერსად ვერ ვპოვე სიმშვიდე,
 მოდის წვიმა და ქარები—
 თვალღებსა წყალი, რომ ვისევა,
 ბალისკენ მივფიქარები.
 (იქ დამხედვებიან ვეფები
 და მოარზიყე ქალები!)

წანიწვილა მოიპილა
 ისედაც მკედარი გულია!
 მშობლებზე უფრო მას უყვარს
 საყული გლეხის ფულია.
 (ტყუაზე მოდი ექიმო,
 თუ არ ხარ დაკარგულია!)

ვიცი ცხოვრება ხანდახან
 უღმობელი და უხდია!—
 რაღაც არ მომწონს სახეში.
 ეს **ალექსანდრე დუნდუა**.
 (ხმა მაღლა ვეტიყვი მოლოარეს
 იგი იმდენად ყრუ თუა!)

ზედმეტი ფულის ალბა
 არ არის პატოსუნება!
 ოდენდაც ჩუმი სინდელე,
 იცოდე გახისვისნდება.
 და შენიც გვარი, სახელი
 შეე ლაქით შეიმოსება.

ნეტავი რაღვე მაქცია,
 მიეტირად გადაიპქცია!
 აქციზის ენა მასწავლა,
 აქ რომ გვეყავს ერთი კაცია—
 მიქელაძეა გვართაო,
 ხანდახან ფრაკი აცვია.
 ქალარა ვინმე ზრძანდებო,
 ვერსად ვერ დავმალდებო!
 ქალის კაბისკენ უჭირავს
 მას თაფლისფერი თვალბობი.
 იცოცხლე დიღხანს აქციზო,
 ქალით, ღვინით და ვალღობი!..

გაენელი ბზიკი.

მესტვირული

ჩიბათისათვის.

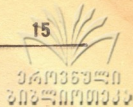
მოგმართე ჩემი ქაბანა
 გაესწმინდე გულა ძველია,
 შინდა განავარძოა ლოდინი
 სიჩრემე გრთობა ძნელია.
 მიუღლინებ სუფველას
 ყვდლიღრებულ სტვირითო,
 რომ არ დღურჩეს აწი მათ
 საცქეფი და საფრითო.
 მიუღლინით პირველათ
 სცენას მივფრება გველსა,
 რომელნიც წელიწადში გრთხელ
 თუ დადგენ წარმოდენასა.
 მას მებრე რაც, რომ დაიწყო
 სცენის მოვარეთ ძლია,
 წარმოდგენები ხალხისთვის
 შეიქნა უცხო ხილია.

აბა ჩვეს სასადილოზე
 ცუდი რა საკადრისია,
 ამათი გაბეგები ხომ
 მართლაც „მადლობის“ ღირსია.
 ღვინის მიცემა ნორმაზე,
 უცხო და მშენიერია;
 რა გვემადღება დალიონ
 იტყბონ მთლად კისერია.

არ შეგვირებ ვერ სტვირსა
 კიდევ დაუკრავ ვრისაო,
 სამკითხველთაში შევიარ
 არმოყვას ვნახავ ბევრისა;
 დაჯჯარან ქალნი და ვაენი
 ატკუნუნებენ ყბებსაო,
 თორემ ვინ დაგვალბება
 აქ ფორნალ-გახოფბასაო.
 არაფერსა გხოვ ტარტაროშ
 ვრთი მაქვს სათხოფნელია,
 ამათი ზურგი მაჩვენე
 ჩანგალით ანაკეულია.

მიშა ჩიბათელი.

ტყიფულიღვანე

ვიხილე ტარტაროს სიდიდე ჟურნალის ზოგიერთ „სხვებთან“ და შეველფეფლა მჭურნალის, თავს ხარი დაეცა აქ ყველა ისეთებს ვინც შენი სიმცირით დადურდნო იმედებს. ზოგს ფერი ვცვალა ზოგს თავებურ დაესხა აგარაკს მიმართეს ყლავავენ ჰაერსა გელოდით ტყიბულში, მუშებო, გლუმები, სანას არც მანდ გაკლია მსუქანი თხევები, გაეშალე გუმწინწრ ნაწილი კვირისა, არ მომწონს, რომ „აუბებთ“ მარტოცა ტფილისისა რა გიშვს ცრთხელაც ჩვენც მიგვიწახლდა ზოგიერთს გოგრაზი რომ ჩაურახუნო!

სომ იცნობ ძაღვან ისიდორ—პაულებსა ამით ნუ მოეშლი შენებურ „ჟალერისსა“ ორთავე არიან აქ სასადილოში გაზეგ და პატრონი— შეამჩნეე მირონში. თუ პაულებს დუქანში ჩხუბია, სკანდალი ისიდორუს ამ დარგში არც კი ცავს ბადალი, გირეგნა ხორციდან ოცს კატელტს აცეთებს ჩვენ „ეპოსის“ საჭეპს სომ მილად გამოაკეთებს! ხელისა

ზალოს კოლაუზი. — საჯეცასივლის ლექსებს რომ ვპარავ, იგეტ ხომ სახელმწიფო ჭონება არაა!

ტანგოს. ვულდაწყვეტილი იჭერებით:

— „ბები დი მქონია, რეაი წილიწავია ქალი მოვიყვანე, მარა ჯორი შემივალა, ერთი ბაღანივ არ ველა, ბვერიც ვეინე, მარა ასთი მიჩითდა—ვახაზო, შენ რთ არ ვარ-ვლოდე, ჩემი რა ბადალია!“

მართალია, არ ვიარგებულობართ, თორემ იმდენი რაგა გერ მოიფიჭრეთ, რომ ბაღნიანი ქალი მოგცვანა!

ხათაბალას. თქვენ იჭერებით:

— „წასულ კვირებში გწერდი მე ჭოლიისს ამბებს, მაგრამ დაბეჭდვის მაგერ პასუხიც ვი არ მაჩეც!“

მართალია, მაგრამ ჩვენს მდგომარეობაშიაც შედით, ხომ გავგინიანიათ:— ზოგიერთი სისულელეზე უკეთინსაც გაუჭირდება პასუხის ვაცემამ!

ხლაფორის. თქვენი შეყვარებული ასე ლაპარაკობს:

— „კი, გვანცა, მეც მიყვარხარ როდორც ციპე ჩვენ „იურასა“, მაგრამ ნახამ ჩვენ სეირზე სხვები იძახდეს „ურასა“!“

ეს „ურა“ რუსული სიტყვაა და ქართულად ალბად უშინაარსო ლექსს უწდა ნიშნადეს. სულათანა, ილ-რულბულ არს გოდორისიანი!

კუმუშელს. თქვენ გვიპირდებით:

— „გოგზანით ვრთ ლექსს, რომელიც სინამდვილეა. ეს ლექსი ჩემს მიერ პირველია, რომლის დაბეჭდვით „ტარ-ტაროსს“ შევინება ახალი თანამშრომელი.“

„შემეჩანე“ მადლობას მოგახსენებთ, ხოლო ლექსი, რომ პირველია— ეს არ კმარა, საჭიროა ოცი იყოს... უკანასკნელიც!

ხლართს. თქვენ გვეწერთ:

— „თქვენი ახლოსა გაქნობის სურვილი მჭონდა აქამდის: მაგრამ რითმების დღატიც საშორობა მიქადის...“

ამხანავო ხლართო დავეგვიანებიათ, კი არ გიქადით, უკვე კიდეც უღალატებია რითმებს თქვენთვის!

ღანირდე ფორას. თქვენ გვიწვებით:

— „გადვიდეთ და გაესიჯეთ მუშაობა კულტბეკის სად გავეისტლად აღარ ვიცი, მგონი ახლაც მიფრინავს.“

გაფრინდეს ამხანავო ფორა, ნუ გეშინიათ თქვენი ლექსის უშინაარსობას მიინც ვერ დევევა ხსენებულო კულტბეკიცი!

— მრავალი ბიუროკრატი ასეთი „ნოყიერი საჭმელით“ კვებავს რევინ-ეკონომიას!